

РЕШЕНИЕ

№ 262

гр. София, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20211100509896 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С [Решение № 20138417 от 14.06.2021 г. постановено по гр. д. № 54429/2019 г.](#) на СРС, 165-ти състав, са отхвърлени като неоснователни предявените от „С.в. АД, ЕИК: ****” срещу К. Т. Б., ЕГН *****, искове по чл.422 ГПК установителни искове по чл.124, ал.1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД за признаване дължимостта на следните суми: сума от 1 333,23 лв., представляваща задължение за доставена и потребена вода, за периода: 19.11.2015г.- 17.08.2018г., за обект, находящ се в гр.София, ул. ****, клиентски №1005198931 и сума от 163,02 лв., представляваща обезщетение за забава, за периода: 20.12.2015г.- 17.08.2018г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №57459/2018г. по описа на СРС, 165 състав.

В срок е подадена въззивна жалба срещу решението от ищеца „С.в. АД. Излага доводи за неправилност и необоснованост на решението на СРС; постановяване на решението в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила. Неправилен е формираният от съда извод, че ответникът не е задължено лице за потребените в имота ВиК услуги. Чрез представената в производството справка от имотния регистър се установява, че ответникът е собственик на имота, до който са доставяни количества ВиК услуги, чиято стойност възлиза на исковата стойност. С оглед това е установено, че същият се намира в облигационни отношения с ищеца, по

които е потребил ВиК услуги. Независимо от вписването в имотния регистър, че върху имота е учредено право на ползване върху имота доколкото не е доказано това обстоятелство, то, отговорен за заплащане на стойността на услугите е собственика-ответник. Доказателствената стойност на справка от имотния регистър не е оборена и оспорена, поради което следва да бъде съобразен установения чрез нея факт – придобиване на собственост върху имота от ответника на 21.12.2000 г. /преди процесния период/.

Неправилен е и формираният от съда извод, че в производството не е установено количество и стойност на потребените в имота ВиК услуги. Чрез приетата пред първата инстанция комплексна СТЕ и ССЧЕ се установява, че обема на потребените в имота с посочена партида ВиК услуги възлиза на претендираната стойност. На експертите са били представени всички документи за установяване отчитане, начисляване и фактуриране на ВиК услугите. Поради това и ищецът е доказал дължимостта на начислените по издадените фактури потребени и незаплатени количества ВиК услуги.

Жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната му част и да уважи изцяло предявените иски.

Въззиваемата страна К. Т. Б. е подала писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима.

Съгласно разпоредбата на [чл.269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от [ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г.](#) на ОСГТК на ВКС.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Съобразно чл.272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение. В настоящото производство не са представени

нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд, срещу които има доводи.

С оглед доводите за неправилност на постановеното решение в обжалваната част изложени в подадената въззивна жалба, съдът намира следното:

За да отхвърли предявените по реда на чл.422 ГПК установителни искове по чл.124, ал.1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. с чл.198о, ал.1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, първоинстанционният съд е приел, че по делото не се установява, чрез представените писмени доказателства, че ответникът е титуляр на партидата на процесния имот, макар да е установено чрез представената справка от имотния регистър, че същият е собственик на имота, за който са доставяни количества ВиК услуги възлизащи на исковата стойност. Приел е, че от представената справка се установява учредяване на вещно право на ползване върху имота, за който е открита сочената партида, поради което титуляр на ВиК услуги следва да бъде ползвателят, а не собственика с оглед действащата нормативна уредба.

Така посочените изводи не се възприемат от настоящия състав.

Съгласно чл.193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно-битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на ВиК-услуги", това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /в редакция- попр., бр. 93 от 19.10.2004 г.; изм. с Решение № 3887 от 28.04.2005 г. на ВАС на РБ- бр. 41 от 13.05.2005 г., в сила от 13.05.2005 г. / е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти /в този смисъл е и чл. 2, ал. 1 от Общите условия на ищеца/. Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи

условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник- чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ответникът е имал качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ и чл. 3, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 4/ 14.09.2004 г. през исковия период, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот /право на собственост/ през този период. За установяване притежанието на вещно право върху имота от страна на ищеца е представена поименна справка от имотния регистър, според която на 21.12.2000 г. ответникът е придобил чрез покупка процесния имот заедно с Т.А. Б., ЕГН *****, като няма данни това вещно право да е отчуждено от него преди или през процесния период.

Имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията /ПВп/ писмените справки се състоят в издаване удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл.45 ПВп удостоверенията се отнасят: а) за определени лица; б) за определени недвижими имоти; в) за определено време. Според чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка с дата 29.08.2019 г., която не е оспорена от ответника, е годна да установи притежанието на вещно право от него и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество. Отразените в справката факти не са оспорени от ответника /твърдението, че е негодно доказателство не е равнозначно на оспорване на вписаните в нея данни/, нито е проведено насрещно доказване, че през процесния период притежаваното от него вещно право е било отчуждено. Притежанието на вещно право върху част от имота обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК- услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност. Според посочената справка от имотния регистър правата на собственост на ответника върху имота са в обем от 1/2 идеални части и в тези предели съответно следва да бъдат признати и задълженията му към ищеца.

В случая, чрез представената пред първата инстанция справка от Служба по вписванията – София за периода от 01.01.1992 г. до 29.08.2019 г. се установява, че ответникът К. Т. Б. е собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот – обект, находящ се в гр.София, ул. ****, клиентски №1005198931 при ищцовото дружество, поради което същия като потребител на ВиК услуги дължи заплащане на стойността им съобразно притежаваните от него права -1/2.

Същевременно в производството не е установено учредяване вещно право на ползване върху имота в полза на лице различно от собственика на вещта. Отразяването на това обстоятелство в справката не сочи лицето, в полза на което е учредено ограничено вещно право на ползване.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост.

Получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган /чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г./ Общите условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник (чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата).

В производството е установено, че оператор на В и К услуги на територията на гр. София е „С.в.” АД. В границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност - арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ.

В постановеното от СРС решение е прието, че не е доказана дължимостта на претендираните суми за потребени ВиК услуги. Изложени са мотиви, че в производството не е установено спазването на нормативната уредба за отчет на база на потребеното количество вода в имота и не са установени броя ползватели в имота, за които е начислявани ВиК услуги на база. С оглед това съдът е приел за недоказани и съответно – неоснователни претенциите. Така формираните изводи се възприемат изцяло от настоящия състав.

Възраженията на ответника, че в производството не е доказано, че дължи сумата 1 333,23 лв., представляваща задължение за доставена и потребена вода, за периода: 19.11.2015г.- 17.08.2018г., за обект, находящ се в гр.София, ул. ****, клиентски №1005198931, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №57459/2018г. по описа на СРС, 165 състав, съдът намира за основателно.

В проведеното производство ищецът носи тежестта да докаже правопораждащите спорното право факти - основанието, от което правото е възникнало и неговия размер. Съдът намира, че предявената искова претенция остава недоказана, тъй като не се установява по несъмнен начин, че дружеството-ищец действително е доставило за процесния период твърдените количества питейна вода за обект собственост на ответника.

Съгласно разпоредбата на чл. 32 на Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи В и К услугите се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода, отчетено чрез монтираните водомери, а отчетните данни се отбелязват в карнета, заедно с датата на отчитане и подписа на потребителя или негов представител. От дружеството-ищец карнети съдържащи отчети и подписи срещу отчетените показания изобщо не са представени. Не е проведено при условията на пълно и главно доказване, че твърдението от него задължения на ответника са такива представляващи стойност на реално доставени и отведени количества вода, респективно ответника да дължи сумите по издадената от дружеството-ищец фактури като главници и лихви.

Съгласно чл. 32, ал. 1 от Наредба № 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи услугите Ви К се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Според чл. 35, ал. 1 от същата наредба показанията на водомерите се отчитат с точност до 1 куб. м. за период, който се определя в общите условия или договора, но не по-дълъг от шест месеца.

Следователно в Наредба № 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи е предвидено ползването Ви К услуги да се заплащат само въз основа на реално измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всеки потребител. От това правило са предвидени и изключения, които са изброени изчерпателно. С оглед това въззивният съд приема, че в проведеното производство не е доказано реално потребление на ВиК услуги за исковия период, през който от страна на ищеца са издавани фактури за начислените и дължими суми от ответника. Не е доказано и наличие на визираното в Наредба № 4/2004 г. изключение. Както е посочено, при отсъствие на потребителя или негов представител, същият е длъжен да уточни с оператора извършване на отчитането в удобно за двете страни време. При неизпълнение на това задължение, следва да се приеме, че налице отказ за осигуряване на достъп. Отказът обаче следва да бъде удостоверен по надлежния ред и процедура - да е съставен протокол от длъжностно

лице с удостоверяване на отказа на потребителя да осигури достъп, който протокол трябва да бъде подписан от длъжностното лице и поне от един свидетел, на когото са посочени трите имена, единен граждански номер и адрес. По делото нито се твърди, нито се установява изпълнена такава процедура, поради което не може да бъде приета дължима по реда на чл. 35 от Наредба № 4 сума от ответника. В тази връзка не са представени никакви доказателства, които да удостоверяват правилното и законосъобразно извършване на тази процедура.

Чрез приетото в първоинстанционното производство заключение на комплексна съдебно техническа и съдебно- счетоводната експертиза не се установяват сочените обстоятелства. Не се установява и спазване на действащата нормативна уредба по измерване и отчет на уредите за индивидуално измерване на потребените количества ВиК услуги. Напротив дадените от експертите констатации са за фактуриране на общо количество 657 куб. м. вода, за процесния период, определени на база, с цена, равняваща се на исковата претенция.

При тези изводи правилно и законосъобразно са отхвърлени като неоснователни претенциите на ищеца. Поради тези съображения, поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции по съществото на спора решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20138417 от 14.06.2021 г. постановено по гр. д. № 54429/2019 г. на СРС, 165-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____